

Det ærede Medlem var saa imod Vin-afgiften af forskellige Grunde, særlig fordi den var for høj. De 100 pCt., som for Resten ikke er 100 pCt. for al Vin, faldt ham for Brystet. Men hvorledes har det ærede Medlem og hans Parti kunnet gaa med til Spiritusafgiften, som var af samme Art, og hvor der ingen Lempelser gaves? Paa 3 Timer lykkedes det mig her og i det andet høje Ting at gennemføre det Lovforslag, som paa enhver Maade svarede til Lovforslaget om Vinafgift. Jeg indrømmer, at der var den Forskel den Gang, at der sad et Medlem, som repræsenterede det konservative Folkeparti, i Regeringen. Men kan det gøre nogen Forskel paa selve Lovens Byrdefuldhed eller Ikke-Byrdefuldhed? Jeg indrømmer ogsaa, at den Gang gjaldt det Spiritus og ikke Vin, men kan det gøre en Forskel med Hensyn til, om der skal betales en Afgift af 100 pCt. eller ikke?

Imidlertid var det ærede Medlem en Modstander af en Lov, der helt svarer til den Lov, han selv har været Tilhænger af og givet sin Tilslutning. Det ærede Medlem var imod Loven, fordi det blandede Politiet ind i den Undersøgelse, der kan, men ikke skal finde Sted med Hensyn til private Beholdninger. Men det ærede Medlem har stemt for Loven af 1912 om Beskatning af Spiritus, hvor der gaves Politiet den samme Myndighed, som Lovforslaget om denne midlertidige Tillægsafgift paa Vin vil give. Ogsaa den Gang skulde Folk opgive deres Beholdninger, betale Skat af en vis Del deraf, og Politiet fik akkurat det samme Hverv med Hensyn til en Undersøgelse, hvis en saadan var fornøden. Hvorfor er det ærede Medlem nu under overordentlige Forhold, hvor man er nødt til at træffe andre Forholdsregler end under normale Forhold, imod en Bestemmelse, som han den Gang var for?

Jeg finder ikke synderlig Anledning til at sige mere om de private Vinbeholdninger, for det forekommer mig, at Spørgsmaalet er uddebatteret. Men det ærede Medlem anførte bl. a., at det var en Ubillighed overfor Folk, som havde private Vinbeholdninger, at de kom til at betale Afgift af Vin, som de havde købt billigt, og da de havde Raad til at købe, men nu, naar der kom Afgift paa den, ikke havde Raad til at drikke. Jeg vil for det første sige dertil, at de kan lade være med at drikke, naar de ikke vil. Der er ingen moralsk Lov, der kræver, at Folk skal drikke for mere end 200 Kr. i 5 Kvartaler. De kan jo ind-

skrænke sig til at drikke for 190 Kr. og derved slippe for hele Afgiften. Og der er heller ingen Lovregel, der tvinger dem, de kan lade være. Man kan saa sige, at de kan ikke lade være, der kan være særlige Forhold, der gør det til en Lov for dem, at de maa drikke — allerede Jeppe siger, at han maa drikke, det er der en højere Lov for. Ja, hvis det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds føler som Jeppe, at det er umuligt at lade være, saa gælder den samme Lov for ham.

Jeg vil dernæst sige, at de Folk, der har indkøbt Vinen, som det ærede Medlem mente, for en billig Pris, for en gros-Pris eller under særlig heldige Forhold, er overordentlig heldigt stillede overfor Medborgere, som ikke har købt saa billigt og nu skal købe til den Pris, de handlende forlanger, foruden at de skal betale Afgiften. Det er hele Meningen med Loven. Jeg tror nok, jeg har sagt det før nogle Gange, men ligesom der i Skoler er Disciple, for hvem man maa gentage mange Gange det samme, før de kan forstaa det, saaledes er der ogsaa ærede Medlemmer, som man ustandselig maa sige det samme til, før de kaperer det. Det er da Meningen med den private Vinbeskatning, som har praktiske Vanskeligheder, men som har den naturlige Karakter, at man ikke vil mene, at de, som er bedst stillede i Samfundet — og man kan vel dertil regne dem, der ligger med store private Vinbeholdninger — skal slippe for en Afgift, som de daarligere stillede skal betale, at der i Virkeligheden skal være en Lighed for Loven, og Foranstaltningen har i Virkeligheden den allermildeste Form, idet den kun gaar ud paa, at Folk selv skal opgive deres Vinbeholdninger og Vinens Værdi efter Skøn samt dernæst opgive, hvad de har drukket. Man kan umuligt iværksætte en saadan Foranstaltning paa lempeligere Maade, og jeg synes, der maa være Maade med Sorgen og Klagen i Anledning af denne Vin — *det* er den ikke værd, hvad den saa ellers kan være værd.

Hvad Tobaksafgiften angaar, havde det ærede Medlem slet ingen saglige Indvendinger at gøre. Kun synes det, som om § 28 nu ogsaa vil tvinge det konservative Folkeparti her i Tinget — ligesom den tvang det konservative Folkeparti i Landstinget dertil — til at stemme imod Lovforslaget.

Det ærede Medlem ønsker Lovforslagene behandlet i et Udvalg. Derom skal jeg kun sige, at jeg meget indtrængende anbefaler, at man foretager en saa kort